

rigtigt nok, at det er Rigsdagens Sag endeligt at afgøre det, men hvorfor man just skulde afgøre en saadan Sag i Modstrid med, hvad de paagældende selv ønsker, forstaar jeg ikke. Det er jo heller ikke saaledes, som der tidligere har været antydet: at det var rimeligvis de unge og de ugifte, som kommanderede det hele og overstemte de gifte. Det ærede Mindretal er blevet gjort opmærksom paa, at Forholdet er dette, at af disse Tjenestemænd er omtrent de to Trediedele gifte og kun den ene Trediedel ugift. Dersom det altsaa har været Organisationernes Ønske, at de gifte skulde have forholdsvis mere, end der er foreslaaet i Lovforslaget, vilde de sikkert have gjort denne Opfattelse gældende overfor de Medlemmer, der førte Forhandlingerne som deres Repræsentanter. Dertil kommer, at jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at hvis man vedtog det af Mindretallet stillede Ændringsforslag, vilde det medføre en meget stor Bevægelse i Landet og blandt Organisationerne, netop fordi man var gaaet imod det Ønske, som de selv har fremført. Og det kan jo gerne være, at de gifte vilde være tilfredse med de 700 Kr. i Stedet for de 600, men at de ugifte ikke vilde være tilfredse, kan man sige sig selv, og de Vanskeligheder, der derved vilde fremkomme, tror jeg rigtignok vilde være meget betydelige. Jeg vil derfor meget fraraade at vedtage dette Ændringsforslag.

Hvad angaar det andet Ændringsforslag, er det i Almindelighed rigtigt, at man skal skrive Lovene saaledes, at de kan udføres rent bogstavelig, og jeg erkender, at der paa dette Punkt er en Mangel ved § 10. Men det ærede Medlem maa jo heller ikke glemme, at Bogstaven slaar ihjel, og det er Aanden, der levendegør, og det, som vil komme ud af, at der anvendes den af Ministeren omtalte Fortolkning af denne Bestemmelse, vil være det, at flere faar Del i Dyrtidstillæget, end det efter Paragraffen rent bogstavelig kunde synes at være berettiget. *Da* nu den højtærede Minister har udtalt, at han meget vel kan anvende Lovforslaget saaledes, som det er affattet, og anvende det i Overensstemmelse med dets naturlige Forudsætning: at Arbejdere og andre, som har faaet Dyrtidstillæg i Fjor, naar de i øvrigt fyldestgør Betingelserne, selvfølgelig ogsaa vil faa det i Aar, *da* jeg ikke ser, at der fra nogen Side kan fremsættes berettigede Indvendinger imod, at dette sker, og *da* det her fra den højt-

ærede Minister og af den ærede Ordfører for Mindretallet er udtalt, at det er Meningen, bør man formentlig ikke paa Grund af denne formelle Mangel forsinke Lovforslagets Gennemførelse i adskillige Dage; det vilde, synes mig, være ikke at tage rigtig praktisk paa Sagen. Jeg vil derfor anbefale, at vi stemmer imod dette Forslag, for at Lovens Gennemførelse ikke skal forsinkes. Enhver Forsinkelse vil være til Skade, thi selv om det nok saa meget gøres gældende, at denne Ændring kun er en ren Formalitet, at det har ikke videre at betyde, og at man godt kan sende Lovforslaget tilbage til Folketinget, vil en saadan Tilbagesendelse i og for sig baade her og der vække Forventninger om, at der er Mulighed for, at der kan ske et eller andet, og at den eller den kan blive bedre stillet end bestemt i Lovforslaget. Hele den Bevægelse, som deraf vil fremkomme, er skadelig, og jeg tror, man skal undgaa den, derfor tilraader jeg at stemme imod ogsaa dette Ændringsforslag.

Harald Jensen: Heller ikke jeg kan tilraade at stemme for de foreliggende Ændringsforslag. Det sidste Ændringsforslag til § 10 er af rent formel Natur, det er egentlig ganske ligegyldigt, om det vedtages eller ej, thi vi ved, hvorledes § 10, naar Loven føres ud i Livet, vil blive gennemført i Praksis, det vil ske i den Retning, i hvilken Ændringsforslaget gaar, altsaa er der derfor formentlig ikke Anledning til af Hensyn til dette Punkt at sende Lovforslaget tilbage til Folketinget.

Hvad angaar det andet Ændringsforslag, det, som angaar de gifte og ugifte, har unægtelig den Form, det har faaet, forbavset mig noget. Det ærede Mindretal siger i sin Betænkning, at man derved fortrinsvis vil komme dem til Hjælp, som i særlig Grad er trykkede af Dyrtiden: Familier med Børn. De, som er særlig trykkede af Dyrtiden, er de Familier, som sidder med en ganske lille Løn, men for deres Vedkommende retter Ændringsforslaget aldeles ikke noget; hvis Ændringsforslaget skulde have rettet noget paa det Punkt, burde Mindretallet have strøget de 60 pCt. Nu er Forholdet det, at f. Eks. en lille Bestillings- eller Embedsmand med en Løn af 800 Kr. efter dette Forslag ikke faar en eneste Øre mere, selv om han har 10 eller 12 Børn, først naar man kommer op til en Løn af 1,200 Kr., begynder dette Forslag at virke. Altsaa de, som trænger allermost, Bestillings- og Em-